

ffender, at denne Slutningsudtalelse egentlig kun er en Gjentagelse af det Hele, end stemme mod Indstillingen, og jeg troer ogsaa, at den saameget mindre behøves, som den ærede Ordfører selv i sin Tid har brugt et latinsk Ordsprog, som jeg ikke vil oversætte paa Dansk, da det saa klinger noget mere plumpt, men som viser, at, naar det ikke er nogen Nødvendighed, skal man heller ikke her paatvinge Resoleringen en Gunst, som den ikke selv ønsker.

Ordføreren: Jeg skjønner ikke rettere, end at de tvende Indvendinger, som ere reiste af den sidste ærede Taler, alt af mig ere fuldstændigt besvarede. Der kan ikke være Tale om noget Indgreb i Kongens Prærogativer, naar Rigsdagen kun taler for sit Bedkommende, og det er da ikke Rigsdagens, men Kongens Sag at tage under Overveelse, hvorvidt han vil give denne Decharge en forhöiet Betydning ved at give den af Rigsdagen tagne Beslutning sit Samtykke. At Rigsdagen for sit Bedkommende er berettiget til at udtale Saadant, maa jeg ansee for givet; jeg har idetmindste ikke hørt Noget, der kan ligne en Skygge af et Argument, anført derimod. Det andet Punkt er ogsaa besvaret. Det er ganske vist, at Landsthinget ikke kan tale i Rigsdagens Navn; men, naar Landsthinget vedtager det, og det dernæst bliver vedtaget af Folkethinget, er det vedtaget af Rigsdagen. Jeg kan paa ingen Maade erkjende, at der kun gives en Rigsdag i det ene Tilfælde, hvor begge Thing træde sammen som den forenede Rigsdag; thi i saa Fald vilde vi kun have en Rigsdag, naar vi skulde vælge en Thronfølger eller ifølge Grundlovens § 4, som nu efter den nye Thronfølge-lovs § 5 jo antages at have udspilt sin Rolle. Men, saa vist det er, at ingen af Rigsdagens Afdelinger alene kan afgive nogen saadan Beslutning i Rigsdagens Navn, saa vist er det, at enhver Beslutning, vi i denne Sag have taget, at enhver nok saa lille „Billigelse“ af en nok saa lille Post kun er tagen under den Forudsætning, at den tiltrædes af Folkethinget, og ellers er uden Betydning; men fra det Dieblif, den er tiltraadt af Folkethinget, er den ikke Landsthingets og ikke Folkethingets, men Rigsdagens Beslutning. Dette maa være tilstræk-

keligt med Hensyn til dette Punkt. Hvad angaaer det, den ærede Finansminister anførte, skal jeg ikke nægte, at det ikke er første Gang, jeg har gjort den Erfaring, hvor vanskeligt det er at gjøre Folk tilpas; men i dette Dieblif har jeg denne Følelse meget levende. Det vil nemlig erindres, at det netop var den ærede Minister, der fremhævede, hvor passende det var, at det hele Arbejde sluttedes paa en saadan Maade, og at han derpaa tilføiede: „Jeg veed ikke, om der skulde være Noget imod at bruge det sædvanlige Udtryk „Decharge“; i ethvert Tilfælde behøvede dette Ord slet ikke at forekomme i en sliq Indstilling, men Meningen maalte dog vel steds udtales, at Regnskabet for alt Øvrigt var anerkjendt at være rigtigt“. Jeg kan kun forstaae det som en Høflighed mod den daværende Finansminister, der havde yttret Betænkelighed ved Ordet „Decharge“, at den nuværende Finansminister ikke holdt stærkere paa det „sædvanlige Udtryk“, og ogsaa jeg skal erklære, at, naar vi ere enige om den Tanke, der derved bør udtrykkes, og, naar den ærede Finansminister derimod ikke anfører Andet, end at det er selve Udtrykket, han ikke kan lide; er Udvalget ude af Stand til at kunne ombytte det med noget andet, naar det ikke nærmere opgives, hvad det er, han har at indvende. Udvalget skal altsaa indskrænke sig til at afvente et Uen-dringsforslag, som jo ikke foreligger til denne Behandling, men som fra Finansministerens Side kan blive stillt til den anden og sidste Behandling. Det vil da vise sig, om der er nogen virkelig Forskjel, eller om det kun er en terminologisk Forskjel; thi det er ogsaa min Mening, at, naar kun Meningen er udtrykt klart, saa er det ingenlunde selve Ordet, det kommer an paa. Jeg kan, som Sagen nu staaer, og med den Notivering, der er gjort, ikke betragte det som Andet end et Udtryk af sproglig Purisme, og, skjøndt jeg er meget for at bruge danske Ord, hvor man kan undgaae det fremmede, saa maa jeg dog opsætte for mit Bedkommende at vælge mellem de forskellige Udtryk, indtil der foreligger et andet, som udtrykker den samme Mening. Er det derimod ikke blot Ordet, men Meningen, man har imod, saa er man inde paa et andet Ge-